

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Michala Bobka v právní věci žalobce: **město Zdice**, se sídlem Husova 2, Zdice, zastoupené Mgr. Martinem Kainem, advokátem se sídlem Nádražní 58/110, Praha 5, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2023, č. j. 146365/2022/KUSK-DOP/Svo, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2024, č. j. 51 A 26/2023 - 62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žalovaný **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** nahradit žalobci náklady řízení o kasační stížnosti ve výši **3 400 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, advokáta Mgr. Martina Kaina.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Spoluvlastníci pozemků parc. č. X/A a X/B v katastrálním území Z. (dotčené pozemky) požadovali, aby silniční správní úřad určil, zda a kdy byly dotčené pozemky zařazeny do kategorie místní komunikace a zda tento právní vztah trvá. Silniční správní úřad vydal dne 24. 11. 2021 rozhodnutí č. j. SPR/2354/2017-121 (prvostupňové rozhodnutí), kterým ve výroku I na dotčených pozemcích deklaroval existenci místní komunikace dle § 6 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (zákon o pozemních komunikacích). Spoluvlastníci se odvolali a žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 6. 2022, č. j. 015381/2022/KUSK-DOP/Svo, změnil výrok I prvostupňového rozhodnutí tak, že se na dotčených pozemcích nachází veřejně přístupná účelová komunikace dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.

[2] Krajský soud v Praze zrušil rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozsudkem ze dne 30. 11. 2022, č. j. 55 A 55/2022 - 70 (prvotní rozsudek), a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný v záhlaví označeném rozhodnutí opět změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že se na dotčených pozemcích nachází veřejně přístupná účelová komunikace. Žalovaný měl za to, že cesta nebyla samostatnou stavbou ve vlastnictví žalobce, protože u ní nešlo rozlišit, kde končila stavba a začínal pozemek.

[3] Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal žalobu, v níž namítal, že žalovaný doplnil spis o letecké snímky z roku 1997, 2003, 2011, 2013, 2015 a 2017 (letecké snímky), aniž by žalobce poučil o možnosti seznámit se s novými podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Žalobce poukazoval na další procesní pochybení spočívající v tom, že jej žalovaný nezpravil o odlišném náhledu na věc, neumožnil mu činit návrhy na doplnění dokazování a neprovedl důkazy, které žalobce navrhl.

[4] Žalobce byl přesvědčen, že cesta byla samostatnou stavbou, nikoli pouhou součástí dotčených pozemků, protože vznikla cílenou stavební činností. Žalovaný oponoval zjištěním učiněným na základě čtyř kopaných sond a uvedeným v Popisu stavby komunikace ze dne 15. 4. 2019, který zpracoval Ing. V. P. (popis skladby komunikace), aniž by však provedl rozbor jednotlivých výkopků, vyslechl zpracovatele popisu a své závěry blíže doložil. Dle žalobce nebylo zřejmé, zda ve výkopku byly úlomky stavební suti, ani to, zda se tato příměs do výkopku nedostala z povrchu. Cesta vznikla před rokem 1997 a byla prokazatelně užívána již od roku 1907, pročez nelze velikost frakce kameniva hodnotit podle stávajících standardů. Z téhož důvodu nelze cestu hodnotit podle současných technických norem a vyhlášky č. 104/1997 Sb. Žalovaný nevzal v potaz, že vlastníci pozemků zasáhli do tělesa komunikace při výstavbě rodinného domu.

[5] Dále žalobce namítal, že žalovaný přehlédl celkové poměry v dané lokalitě a omezil se pouze na posouzení stavebně-technického provedení 78 metrů cesty vedoucí přes dotčené pozemky. Celá komunikace nicméně měřila 753 metrů, přičemž v délce 265 metrů byla pokryta živičným povrchem a v délce 400 metrů částečně živičným povrchem s hutněným recyklátem. V části vedoucí přes dotčené pozemky byl povrch cesty kvůli zásahu spoluvlastníků neupravený, ale komunikaci tvořily konstrukční prvky; nešlo o samovolně vyježděné koleje. Zhoršený stav povrchu cesty neznamenal, že cesta pozbyla povahu místní komunikace.

pokračování

[6] Krajský soud v Praze žalobě vyhověl rozsudkem ze dne 14. 3. 2024, č. j. 51 A 26/2023 - 62 (napadený rozsudek), napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud vytknul žalovanému, že rozhodl nad rámec předmětu řízení o určení právního vztahu, který spočíval pouze v určení, zda se na dotčených pozemcích nacházela místní komunikace. Žalovaný nemohl výrok o existenci místní komunikace nahradit výrokem o existenci účelové komunikace.

[7] Podle krajského soudu bylo zařazení cesty do kategorie místní komunikace podmíněno zjištěním, zda byla cesta součástí dotčených pozemků nebo samostatnou věcí, tj. stavbou ve smyslu občanského práva. Soud vysvětlil, že pro kategorizaci komunikace nebylo podstatné, nakolik byl použitý konstrukční materiál kvalitní či odborně zpracovaný, nýbrž to, zda jeho uspořádání na dotčených pozemcích bylo takové, aby představovalo výsledek stavební činnosti provedené na zemském povrchu. I neodborně či nesprávně provedená stavba může být stavbou dle občanského práva. Dle mínění soudu žalovaný nesprávně uchopil podstatu věci, neboť předně zpochybňoval popis stavby zpracovaný Ing. P., podle nějž byla komunikace vytvořena na pláni a její konstrukční vrstvu tvořilo hutněné kamenivo v hloubce 150 až 300 mm. Krajský soud proto uzavřel, že pro předmět řízení nebyly podstatné úvahy žalovaného ohledně frakce hutněného kameniva, architektonické vyprojektování cesty, soulad s aktuálními technickými normami, ani nález hlíny v hloubce 10 cm konstrukčního souvrství.

[8] Dle krajského soudu se žalovaný navíc dopustil řady procesních pochybení. První takové pochybení spočívalo v tom, že žalovaný vycházel při zjišťování skutkového stavu z leteckých snímků z roku 1997, 2003, 2011, 2013, 2015 a 2017, ač ty nebyly v rámci správního řízení provedeny jako řádný důkaz, resp. účastníkům řízení nebylo v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu umožněno se s těmito podklady seznámit a vyjádřit se k nim. Žalovaný si opatřil také černobílé letecké měřičské snímky z let 1938, 1951, 1959, 1995, 2002, 2008, 2011 a 2013 (černobílé letecké snímky) a nedatované ortofotomapy na podkladu katastrální mapy, ale opět žalobce nepoučil o možnosti seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim. Tato vada mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí; žalovaný totiž na základě leteckých snímků učinil skutkový závěr o vyježdění cesty v poli a jejím částečném zarůstání zelení.

[9] Krajský soud doplnil dokazování o letecké snímky a konstatoval, že černobílé letecké snímky byly pořízeny v měřítku 1:5 000 a svou podrobností neposkytovaly dostatečný podklad ani pro závěr o existenci pásu zeleně, natož o stavebně-technickém stavu zkoumané cesty. Totéž platilo pro barevné letecké snímky z let 1997, 2005, 2011, 2015 a 2017. Dle krajského soudu snímky potvrdily, že nejméně do roku 2002 byla cesta v terénu zcela viditelná, přičemž její nezřetelná viditelnost na pozdějších snímcích byla patrně důsledkem výstavby v dané lokalitě.

II. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[10] Žalovaný (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc krajskému soudu k novému projednání.

[11] Stěžovatel namítal, že krajský soud nevyrozuměl spoluvlastníky dotčených nemovitostí o možnosti uplatnit jejich práva v soudním řízení. Krajský soud se spokojil s vadnou žalobou, v níž žalobce neuvedl osoby zúčastněné na řízení.

[12] V další námitce stěžovatel tvrdil, že krajský soud překročil rozsah žalobních bodů a porušil zásadu koncentrace řízení, neboť nad rámec žaloby vytknul žalovanému, že v napadeném rozhodnutí prohlásil cestu za veřejně přístupnou účelovou komunikaci, ačkoli žádost směřovala k určení, zda byla na dotčených pozemcích zřízena místní komunikace. Krajský soud nemohl za žalobce domýšlet žalobní body (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78). Stěžovatel navíc upozornil, že v posledním doplnění žádosti ze dne 5. 2. 2020 (č. j. 343/2020) žadatelé požadovali, aby silniční správní úřad určil, že se na dotčených pozemcích nenacházejí žádné místní komunikace. Stěžovatel shledal splnění všech znaků komunikace, pročez nemohl rozhodnout, že se na dotčených pozemcích komunikace nevyskytuje, ale musel rozhodnout o změně kategorie komunikace (rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 9 As 15/2012 - 27). Stěžovatel považoval tento postup za procesně hospodárný, neboť rozhodnutí, že se na dotčených pozemcích nenachází místní komunikace, by zatěžovalo žadatele, kteří by museli podat novou žádost o určení, zdali se zde nachází účelová komunikace, a vedlo by k opakovanému zjišťování skutkového stavu.

[13] Stěžovatel brojl též proti závěru krajského soudu o procesních pochybeních v řízení. Stěžovatel považoval za nesrozumitelné, proč se soud zabýval zjednodušeným zaměřením cesty ze dne 11. 5. 2022 společně s nedatovanými fotografiemi dané lokality. Stěžovatel totiž v napadeném rozhodnutí vůbec nevycházel z tohoto zjednodušeného zaměření cesty.

[14] Stěžovatel též poukazoval na to, že vadné dokazování ve správním řízení krajský soud napravit, neboť důkazy provedl při jednání. Proto podle stěžovatele toto pochybení nemohlo představovat samostatný zrušovací důvod rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

[15] Dále stěžovatel namítl, že krajský soud věc posoudil v rozporu se stávající judikaturou a skutečnostmi obsaženými ve správním spisu, přičemž si vlastními úvahami nahrazoval žalobní námítky. Stěžovatel byl povinen vyhodnotit výsledek provedených sond, což učinil. Popis skladby sond zodpověděl otázku, zda šlo o základy a konstrukci stavby, tj. o jasnou hranici mezi pozemkem a stavbou ve smyslu rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2011, č. j. 22 Cdo 3087/2009. Různorodost složení vrstev odhalených sondami, různorodost frakce kameniva a jeho různá výška, převládající hlína, shodná s okolní hlínou, svědčí dle stěžovatele tomu, že cesta nebyla výsledkem stavební nebo montážní činnosti za použití stavebních výrobků, materiálů nebo konstrukcí, a nemohlo s ní být samostatně nakládáno jako s věcí, která je jasně oddělená od pozemku, na němž se nachází. Krajský soud měl přezkoumat, zdali se stěžovatel vypořádal s odůvodněním již shromážděných podkladů rozhodnutí. Namísto toho soud polemizoval se závěry odborně vzdělané oprávněné úřední osoby, a proto přestal být nestranným arbitrem sporu.

[16] Stěžovatel v závěru stížnosti napadl výrok o náhradě nákladů řízení, protože považoval zastoupení žalobce advokátem za nedůvodné.

pokračování

[17] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v žalobě označil všechny osoby zúčastněné na řízení a krajský soud tyto osoby vyrozuměl o možnosti uplatnit jejich práva v řízení. Žalobce uznal, že výslovně v žalobě nenamítal překročení rozsahu žádosti. Dle mínění žalobce šlo však o vadu, s níž se soud musel vypořádat, neboť způsob rozhodnutí o předmětu správního řízení podmínil soudní přezkum v mezích žalobních bodů (nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1419/07). Žalobce zopakoval, že stěžovatel vycházel při hodnocení povahy cesty z leteckých snímků, ke kterým se žalobce nemohl vyjádřit, a které s ohledem na svou kvalitu nevypovídaly o vyježděných kolejích s travním porostem uprostřed. Dle žalobce nelze povahu stavby vyloučit jen na základě fotografií pořízených při sondování cesty s tím, že zjištěná frakce kameniva se obvykle nepoužívá pro stavbu komunikací a v kamenivu byly zřejmé zbytky příměsí pocházející dle všeho ze stavby okolních domů.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[19] Kasační stížnost **není** důvodná.

[20] Pokud jde o první kasační námitku, konstatoval Nejvyšší správní soud, že žalobce v bodu V. žaloby označil tři osoby zúčastněné na řízení: Z. P., S. V., Ing. Š. J.. Jednalo se o spoluvlastníky dotčených pozemků, kteří podali žádost o určení právního vztahu. Krajský soud tyto osoby vyrozuměl přípisem ze dne 17. 4. 2023, č. j. 51 A 26/2023 - 25, o soudním řízení a vyzval je k uplatnění práv jako osob zúčastněných. Nikdo však tohoto práva ve stanovené lhůtě nevyužil. Žalobce tedy vymezil okruh osob zúčastněných na řízení v žalobě a krajský soud tyto osoby neopomenul a postupoval v souladu s § 34 odst. 2 s. ř. s.; tato kasační námitka proto není důvodná.

[21] Podle druhé kasační námitky měl krajský soud rozhodnout navzdory chybějícímu žalobnímu bodu, že stěžovatel postupoval nad rámec žádosti, protože v napadeném rozhodnutí určil cestu jako veřejně přístupnou účelovou komunikaci dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.

[22] Nejvyšší správní soud ohledně této námitky koriguje závěr krajského soudu, který v dané věci aplikoval závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 12. 2023, č. j. 9 Ao 37/2021 - 57, podle něžž soud „*není při posouzení věci omezen jen na argumentační linii navrhovatele nebo odpůrce, ale může – a měl by – posoudit uplatněné žalobní body autonomně a po právní stránce vyhodnotit věc komplexně.*“ Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje, že se jednalo o deklaratorní řízení podle § 142 správního řádu, tedy řízení na žádost, ve kterém je to žadatel, kdo vymezuje předmět řízení a správní orgán je jím vázán. Jestliže petit po doplnění žádosti ze dne 22. 5. 2018 zněl, aby silniční správní úřad „*rozhodl, zda a kdy vznikl právní vztah – zařazení pozemků parc. č. X/A, parc. č. X/C a parc. č. X/B, všechny v k. ú. Z., do kategorie místní komunikace – a zda tento stav trvá, popřípadě žádost zamítl.*“ nemohl v takovém řízení správní orgán nad rámec žádosti rozhodovat (deklarovat), že se na daných pozemcích nachází účelová komunikace. Takový postup představuje dle kasačního soudu podstatné porušení ustanovení o řízení před správním

orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, pročez stojí jako zrušovací důvod podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. sám o sobě. Ani druhá kasační námitka proto není důvodná.

[23] Pokud jde o kasační námitku, podle níž je nesrozumitelné, proč krajský soud při posouzení věci vycházel ze zjednodušeného zaměření cesty ze dne 11. 5. 2022, připomíná kasační soud, že krajský soud se tímto zjednodušeným zaměřením cesty a nedatovanými fotografiemi lokality zabýval v bodě 35 napadeného rozsudku. Zde soud sice uvedl, že stěžovatel tyto listiny ve správním spise opatřil samolepícím štítkem s poznámkou „neprovedeno jako důkaz“, ale současně dodal, že nešlo o vadu mající bez dalšího vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť stěžovatel na základě těchto listin neučinil žádná skutková zjištění; krajský soud v tomto ohledu tedy zrušovací důvod neshledal a k těmto listinám se vyjádřil jen proto, aby vysvětlil, proč na rozdíl od černobílých leteckých snímků (bod 33 napadeného rozsudku) nepovažoval jejich neprovedení jako důkaz za pochybení stěžovatele.

[24] Ke kasační námitce spočívající v tom, že v důsledku soudem provedené nápravy dokazování nebyl dán zrušovací důvod dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., Nejvyšší správní soud dodává, že neprovedení důkazu barevnými a černobílými leteckými snímky nepředstavovalo samostatný zrušovací důvod podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Krajský soud skutečně provedl důkaz těmito snímky při jednání (bod 16 napadeného rozsudku), čímž vadu v dokazování napravil. V bodě 31 napadeného rozsudku pak sice soud opravdu označil vady dokazování za samostatný zrušovací důvod, ale z bodu 42 napadeného rozsudku vyplývá, že za podstatnou vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. považoval pouze rozhodnutí stěžovatele mimo rozsah žádosti. Kasační námitka proto není důvodná.

[25] Ke kasační námitce spočívající v odchýlení se krajského soudu od stávající judikatury, postupu v rozporu se zjištěními ve správním spisu a v tom, že krajský soud domyslel žalobní argumentaci za žalobce Nejvyšší správní soud předepisuje, že mezi žalobcem a stěžovatelem bylo sporné, zdali skutkové okolnosti případu vypovídaly o tom, že cesta vedoucí přes dotčené pozemky představovala samostatnou věc ve smyslu práva. Žalobce namítal v žalobě, že nešlo o vyježděné koleje nebo o samovolnou úpravu povrchu, nýbrž o výsledek lidské činnosti, protože dle popisu skladby komunikace měla cesta konstrukční vrstvy skládající se z hutněného kameniva a občasného živичného postřiku. Žalobce poukazoval na to, že vrchní konstrukční vrstvy cesty byly porušeny v důsledku stavební činnosti jiných osob na dotčených pozemcích. Žalobce podotkl, že při odstranění cesty by vznikl znatelný, 78 metrů dlouhý a přibližně 20 až 30 cm hluboký výkop.

[26] Nejvyšší správní soud pak nemá co vytknout postupu krajského soudu, který přezkoumal názor stěžovatele, že nešlo o stavební dílo, neboť cesta se skládala z různorodých vrstev o různorodé frakci kameniva nacházející se v různých výškách, navíc obohacené o hlínu z okolí. Krajský soud dospěl v bodě 31 napadeného rozsudku k závěru, že stěžovatel nepochopil závazný názor soudu vyjádřený v prvotním rozhodnutí (zejména v bodech 37 a 38), neboť kladl důraz na kvalitu a odborné zpracování konstrukčního materiálu, namísto toho, aby se zabýval tím, zdali šlo o výsledek stavební činnosti provedené na zemském povrchu.

pokračování

[27] Kasační soud k tomu konstatuje, že krajský soud nepřestal být nestranným arbitrem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, bod 32), věnoval se podstatě žalobní námitky týkající se posouzení cesty jako samostatné věci a vzal v potaz právní názor vyjádřený v prvotním rozsudku, který konkrétně aplikoval. Ve stávajícím soudním řízení totiž nebylo otázkou, proč stěžovatel nepovažoval cestu za samostatnou věc, ale zdali jeho důvody ob stojí. Krajský soud rozhodl, že nikoli, neboť stěžovatel kladl přílišný důraz na kvalitu a odbornost zpracování materiálové konstrukce cesty (frakce kameniva, soulad s technickými normami, nález hlíny) a jeho závěry ohledně nálezu zbytků omítky a oranžových úlomků ve výkopku byly spekulativní.

[28] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že stěžovatel neposoudil všechna rozhodná kritéria (znaky) stavby. Stavba je v soukromém právu vymezena určitými pojmovými znaky, které však mají rozdílnou povahu. Některé pojmové znaky stavby jsou klasifikační, což znamená, že buď jsou, nebo nejsou splněny, zatímco jiné znaky jsou typové, tzn. mohou být naplněny více či méně (Melzer, F. Metodologie nalézání práva. Úvod do právní argumentace. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2011, s. 70 a 71). Z tohoto důvodu neplatí, že chybějící typový znak vede bez dalšího k závěru, že nějaký předmět není stavbou, ale je nutné posoudit, o jaký znak jde, jaké jiné rozhodné znaky jsou naplněny a v jaké míře.

[29] Odborná literatura na základě východisek vymezených judikaturou při formulaci obecných typických znaků stavby v občanskoprávním smyslu zdůrazňuje následující znaky: 1. jedná se o výsledek stavební činnosti člověka, 2. má materiální povahu, 3. je vymežitelný vůči okolnímu pozemku, 4. má samostatnou hospodářskou funkci (účel), 5. vyznačuje se kompaktností materiálu (Melzer, F., Tégl, P.: Občanský zákoník. Velký komentář. Svazek III. Praha: Leges, 2014, s. 262 a násl.; Králík, M. in Spáčil, J. a kol. Občanský zákoník III. Věcná práva (§ 976–1474). Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 300).

[30] Ve sporných případech je zásadní stavebně-technické provedení, které umožňuje posoudit, jakým konkrétním způsobem byla „stavba“ vybudována (z jakých materiálů, jakými stavebními postupy, zda jde o pouhé vrstvení materiálů, či zde působí nějaký technologický pojící prvek apod.), zda je spojena se zemí pevným základem a zda je patrné, kde končí stavba a začíná pozemek (např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2017, sp. zn. 22 Cdo 4051/2015, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 9. 2019, sp. zn. 22 Cdo 4096/2017).

[31] Stěžovatel se proto nemohl v napadeném rozhodnutí omezit na konstatování, že cesta byla tvořena neobvyklou frakcí kameniva, byla v ní nalezena hlína z okolí, a neodpovídala technickým normám, tj. na kvalitu a odbornost zpracování materiálové konstrukce jakožto jeden z typických znaků stavby. Stěžovatel byl kromě toho povinen zohlednit ostatní okolnosti případu (nález Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2015, sp. zn. I. ÚS 3143/13), zejména případné poškození konstrukčních prvků v důsledku pokládky technické infrastruktury při výstavbě rodinného domu a stavebně-technické provedení cesty v celé její délce. Stěžovatel měl posoudit význam jednotlivých skutkových zjištění v jejich souhrnu pro naplnění pojmových znaků stavby. Krajský soud tedy dospěl ke správnému závěru, že stěžovatel učinil vadná (neúplná) skutková zjištění ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Ani kasační námitka ohledně postupu v rozporu se správním spisem a domýšlení si námitek za žalobce není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatele důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[33] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch.

[34] Nejvyšší správní soud podotýká, že zastoupení žalobce advokátem je účelně vynaložený náklad, neboť žalobce nevystupoval ve správním řízení z pozice správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006 - 87), ale veřejnoprávní korporace hájící své vlastnické právo. Tento závěr platí též pro řízení před kasačním soudem.

[35] Zástupce žalobce učinil v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby, spočívající ve vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za tento úkon mu náleží mimosmluvní odměna dle § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve výši 3 100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Částku ve výši 3 400 Kč je stěžovatel povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, advokáta Mgr. Martina Kaina.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. června 2024

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu